

C. P. Einshøj.

Vor gamle formand, lokomotivfører C. P. Einshøj, trak sig tilbage ved kongressen efter over 20 aars virke indenfor vort forbunds hovedbestyrelse, de sidste 10 aar som leder af Dansk Lokomotivmands-Forbund. Ved sydfynske baners overgang til statsbanerne blev Einshøj pensioneret, og blev for 4 aar siden valgt til forretningsfører.

Einshøj har med aldrig svigtende energi arbejdet for højnelse af privatbanernes lokomotivmænds kaar. Ingen har ventet paa hans hjælp og støtte, parat til at være tilstede, hvor man ønskede det, præcis og hurtigt i sine afgørelser.

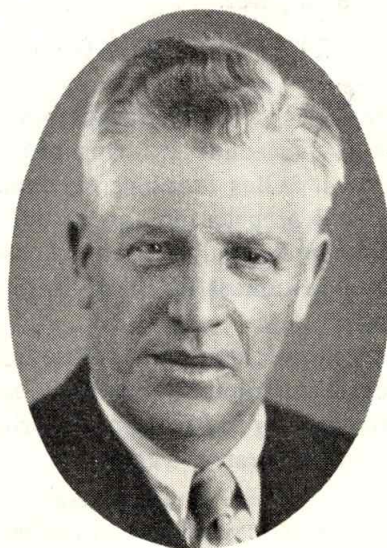
Einshøj skal have tak for sit store arbejde i uniformssagen; det er hans indsats, at resultatet blev, som det er for lokomotivmændene i dag, ligeledes er han manden, der skaffede os den længe savnede forhandlingsret, et gode som ikke kan vurderes højt nok. Han har sat sit præg paa

mangt og meget i den aarrække, han har virket indenfor organisationen, til stor gavn for lokomotivmændene og privatbanestanden i sin helhed. Han var kendt og agtet indenfor tilsluttende og samarbejdende organisationer.

Den gamle hovedbestyrelse siger dig tak for dit arbejde og tak for samarbejdet i de mange aar, ligeledes siger den ny styrelse tak for dit tilbud om at være til raadighed med hjælp og støtte.

Du nød den ære at blive valgt til æresmedlem af din organisation, det giver lejlighed til, at vi kan træffe dig ved vore kongresser og andre lejligheder, saaledes at du kan bevare kontakten med gamle kammerater og dit gamle forbund.

Vi vil alle ønske for dig, at du maa bevare dit helbred og faa mange lykkelige aar at nyde dit otium i.

Karl Hansen.

Ændring af lønningsreglementets pensionsbestemmelser.

(Lønningsreglementets § 31, stk. 3).

Foranlediget af, at der på rigsdagen den 31. maj 1950 blev vedtaget en ny lov om visse ændringer i loven om tilsyn med pensionskasser af 1935, ændrede Pensionskassen af 1898 sine vedtægter i overensstemmelse hermed og fik i slutningen af 1951 disse ændringer approberet af ministeriet for handel, industri og søfart, under hvilket ministerium saadant henhører.

Dette foranledigede organisationerne til at tilskrive banernes fællesrepræsentation saaledes:

Privatbanepersonalets Fællesraad.
Kolding, den 1. februar 1952.

Danske Privatbaners Fællesrepræsentation,
Nyropsgade 37, København V.

Da man er vidende om, at Danske Privatbaners Pensions- og Enkekasse af 1898 under 18. december 1951 af ministeriet for handel, industri og søfart har faaet approberet visse ændringer i sin vedtægt, der berører lønningsreglementets bestemmelser om pension (lønningsreglementets § 31, stk. 3), tillader man sig herved at anmode den ærede fællesrepræsentation om en forhandling dette spørgsmaal vedrørende snarest belejligt.

P. f. v.:

F. Frederiksen (sign.).

Og man modtog under 5. maj 1952 saalydende skrivelse:

Danske Privatbaners Fællesrepræsentation.
København, den 5. maj 1952.

Privatbanepersonalets Fællesraad,
Kolding.

Under henvisning til fællesraadets skrivelse af 1. februar d. a. angaaende ændring af § 31, stk. 3 i privatbanernes fælles lønningsreglement skal vi meddele, at fællesrepræsentationen er sindet at foreslaa reglementet ændret i overensstemmelse med medfølgende udkast til tillæg II til lønningsreglementet.

Saaftremt organisationerne kan tiltræde forslaget, vil fællesrepræsentationen anbefale banerne at følge dette og derefter indhente ministeriets approbation paa samtlige baners vegne.

Med hilsen

Danske Privatbaners Fællesrepræsentation.
Poul Hjortkjær (sign.).

FORSLAG

Tillæg II til lønningsreglement af 1946.

I § 31, stk. 3, sidste afsnit, udgaar ordene: „Fratrædelsen skyldes, at han har opsagt sin stilling eller“ og tilføjes efter stykkets sidste punktum ordene: „og stk. 5 nedenfor“.

I § 31, stk. 4, sidste linie, udgaar ordene: „50 procent af“.

Som nyt stk. 5 i § 31 tilføjes: „Saaftremt fratrædelsen skyldes, at tjenestemanden har opsagt sin stilling efter at have været tilmeldt pensionskassen i 5 år, tilkommer der ham godtgørelse efter B, forsaavidt angaar bidrag, der er indbetalt til pensionskassen for tiden før 1. april 1950, og efter A, forsaavidt angaar senere indbetalte bidrag“.

Som det fremgaar af ovennævnte forslag, gaar ændringerne ud paa, at en tjenestemand, der opsigter sin stilling efter 5 aars ansættelse, har ret til en udtrædelsesgodtgørelse, der udregnes paa grundlag af baade eget og banens pensionsbidrag, imod tidligere kun beregnet af eget indbetalte bidrag.

Og at den udtrædelsesgodtgørelse, som tjenestemanden har ret til, kan udbetales kontant, saftremt godtgørelsen ikke overstiger den pensionsgivende lønning for det sidste aar. Tidligere maatte godtgørelsen ikke udbetales kontant, hvis den oversteg halvdelen af den pensionsgivende lønning for det sidste aar.

Endvidere bestemmer tilføjelsen til § 31 (det nye stk. 5), at godtgørelse efter B ved fratrædelse efter 5 aar kun angaar bidrag, der er indbetalt før 1. april 1950, og efter A, forsaavidt angaar senere indbetalte bidrag.

Denne skæringsdag er fastsat i loven som en slags ventil, og dette har pensionskassen benyttet sig af, af hensyn til kassens manglende solvens.

Paa ovennævnte skrivelse og medfølgende udkast til forslag om nyt tillæg II til det fælles lønningsreglement har organisationerne under 20. maj d. a. tilskrevet fællesrepræsentationen saaledes:

Danske Privatbaners Kontorforening.
Dansk Lokomotivmands Forbund.
Privatbanefunktionærernes Forbund.
Kolding, den 20. maj 1952.

Danske Privatbaners Fællesrepræsentation,
København V.

I anledning af fællesrepræsentationens svarskrivelse af 5. maj d. a., journ. nr. 05.02, angaaende ændring af § 31, stk. 3, i lønningsreglementet af 1946, som det medfølgende tillæg II udviser, skal

jeg paa de tre organisationers vegne meddele, at forslaget tiltrædes, samt fællesrepræsentationens forslag om at anbefale banerne at følge dette, og derefter indhente approbation paa samtlige baners vegne.

Erbødigst.

Paa fællesraadets vegne:

F. Fredriksen (sign.).

Da man har bragt i erfaring, at enkelte baner allerede har forelagt udkastet til tillæg II til løn- ningsreglementet for lokalafdelingerne for paa be- hørig maade at faa disses tiltrædelse af ændringerne, skal man herved meddele formændene for afdelin- gerne, at de ubetinget kan tiltræde disse ændringer i den ovennævnte form, og samtidig henstiller man til afdelingsformændene at meddelelse om sket forhandling — eller spørgsmaalet paa anden maade ordnes — snarest meddeles forbundet.

Til afdelingsformændene.

Man skal endnu en gang, saa indtrængende som det er muligt, henstille til de afdelingsformænd, der endnu ikke har faaet indsendt meddelelse hertil, at faa den lille lokale formalitet i orden vedrørende jeres banes anerkendelse af det ny uniformsreglement, ligesom de forhøjede satser for mistede fridage, og indsende meddelelse om ført forhandling eller brevveksling snarest til forbundet.

Ny hovedbestyrelse.

Formand, lokomotivfører Karl Hansen, Davids- alle 27, Aalborg.

Næstformand, skinnebusfører Georg Larsen, Birkevej 2, Tølløse.

Hovedkasserer, lokomotivfører E. Christensen, Skyttehusgade 16, Vejle.

Hovedbestyrelsesmedlem, motorfører Carl Chri- stiansen, Klokagervej 5, Hjørring.

Hovedbestyrelsesmedlem, motorfører Poul Niel- sen, Skansevej 54, Hillerød.

Personalialia.

Afdelingsformændenes opmærksomhed henledes på når nye medlemmer optages, da at sende deres fagforeningsbog, som skal være frameldt smedeforbundet, samt deres tydelige postadresse til hovedkassereren.

Når medlemmer flytter fra et sted til et andet, skal de til det stedlige postkontor anmelde deres nye postadresse.

Afdl. 19. Horsens-Tørring Jb.

Lokomotivfyrbøder E. Petersen udnævnt til skinnebusfører fra 1. maj 1952.

Afdl. 37. Østsjællandske Jb.

Maskinarbejder E. Kjær Nielsen er fra 1. maj 1952 udnævnt til lokomotivfyrbøder og fra samme dato overført til Dansk Lokomotivmands-Forbund.

Til Dansk Lokomotivmands-Forbund,
Parkvej,
Nyborg.

Kære kammerater!

Maa vi med disse linier udtrykke vor hjertelige tak for det tilskud, I har ydet vort forbund til arbejdet blandt ungdommen. Vi er som tidligere skrevet i en beklagelig pengetrang, og hver eneste krone betyder en lettelse for os i vort arbejde.

Vi skal gøre vort bedste for, at jeres tilskud kommer til nytte i vore fælles bestræbelser for at styrke den danske arbejderbevægelse.

Vedlagt følger kvittering for beløbet — kr. 25,00 — for hvilket vi endnu en gang siger jer tak.

Med venlig hilsen
f. D. s. U.s landsforbund
Ib Lindén.

Rapport

for studierejse til Amerika (4/6—26/10 1951)

(sluttet)

Hvorledes var det nu blevet deres hobby? — Fordi ledelsen ganske simpelt gjorde arbejderne selv interesserede i deres job. Der var i firmaet en ordning, der bevirkede, at de ansatte havde adgang til flere frie eller stærkt nedsatte flyveture med ægtefælle i løbet af et aar. Ligeledes havde firmaet udarbejdet en statistik, der fortalte, hvorledes United Airlines flyvemaskiner laa i forhold til andre sel- skabers maskiner, hvad ulykker angik, og det var saa en ære for de beskæftigede at paase, og gennem deres arbejde at udvirke, at deres selskab laa i den rigtige ende.

Da tobaksrygning var forbudt i hangarerne, havde man hver formiddag og eftermiddag en rygepause paa 10 minutter betalt af virksomheden. Endvidere var der her som de fleste andre steder indrettet hyggelige spisestuer, hvor arbejderne til stærkt nedsatte priser kunne erhverve mad og andre daglige fornødenheder. Som tillidsmanden fortalte:

„Det er vort indtryk, at firmaet er interesseret i os, og derfor interesserer vi os for det“.

Efter at have beset et par andre mindre virk- somheder i San Francisco fortsatte jeg til Los An-

geles, hvor jeg besøgte de lokale afdelinger af A. F. L. og C. I. O., og endvidere havde lejlighed til et par kortere besøg i Hollywood.

Derefter fortsatte jeg tilbage til New York, hvortil jeg ankom efter en 18 timer lang flyvetur tværs over det amerikanske kontinent — og dermed var mine besøg paa fabrikker og virksomheder afsluttet.

4. Holdmøde i New York City.

Her samledes hele holdet igen, og i en uge udvekslede vi de erfaringer, vi hver for sig havde gjort paa vore rejser rundt i U. S. A. Endvidere havde enkelte af os specielle ønsker om emner, vi ønskede nærmere uddybet.

Til at belyse disse emner blev der straks hentet en række specialister, der gav os de oplysninger og informationer, vi ønskede.

Endvidere ønskede holdlederen, Dr. Lawrence Cohen, Columbia Universitet, at vi hver for sig skulle udarbejde en interim rapport over vort ophold i De forenede Stater, saaledes at de erfaringer, vi havde indvundet paa godt og ondt, kunne komme efterfølgende hold til gode. Dette gjorde vi naturligvis med glæde.

5. Diverse møder i Washington D. C.

Den sidste uge i Amerika tilbragte vi i hovedstaden Washington, hvor vi foruden en række møder og konferencer med ministerielle embedsmænd og specialister havde lejlighed til at besøge det amerikanske senat under et møde.

Endvidere besøgte vi de fleste officielle bygninger og institutioner i byen, saaledes, at vi fik et indtryk af, hvad der sker i Amerika's hovedstad.

Den 18. oktober afrejste jeg med „Oslofjord“ fra New York efter at have tilbragt nøjagtigt 4,5 maaneder i De forenede Stater.

En rapport om en studierejse til U. S. A. maa efter min mening nødvendigvis indeholde noget om amerikanerens levestandard, og det, der i den forbindelse særligt har vor interesse i Danmark, er vel den amerikanske arbejders levestandard. Jeg kan bedst give et indtryk af dette ved at fortælle historien om John Hastings. Den er her:

Den maade, hvorpaa man bedst kan faa et indtryk af den amerikanske arbejders økonomiske stilling i samfundet, er vel nok at flytte ind i hans hus, spise ved hans bord, gaa med ham paa arbejde, se hvor meget han maa arbejde for sin løn, gaa med hans kone paa indkøb — med andre ord: dele hans tilværelse med ham saa længe, at man er sikker paa, at man har et sluttet gennemsnitsbillede af hans daglige liv. Jeg gjorde dette i Cincinnati, Ohio.

John Hastings arbejdede — og det gør han formentlig stadigvæk — paa en mindre fabrik med

85 maskinarbejdere. Jeg var ankommet til hans hjem en sen aften og var saa træt, at jeg ikke havde faaet talt ret meget med hverken ham eller hans kone, men var bare hoppet paa hovedet i seng i husets hyggelige gæsteværelse.

Tidligt den næste morgen blev jeg vækket ved, at en stor schäferhund stod paa gulvet ved siden af min seng og gøede mig ind i hovedet. Jeg tyssede paa den, men hunden holdt ikke op, før jeg var ude paa gulvet, og John fortalte mig senere, at den var meget bedre end et vækkeur, for stod man ikke op ret hurtigt, trak den tæpperne af sengen.

Vi spiste morgenmad i husets hyggelige køkken sammen med Johns kone. Maden bestod af et glas appelsinsaft, en skaal cornflakes med fløde, æg og bacon samt en kop kaffe med nyristet franskbrød og marmelade.

Derefter kørte vi hjemmefra i Johns vogn; en 1949 Chevrolet. Vi havde tre kvarters kørsel til fabriken, og paa vejen fortalte John mig lidt om sig selv.

Min kone og jeg har været gift i 5 aar, sagde han, og vi har to børn; en dreng, der snart er 4 aar, og en pige, der lige er fyldt 2 aar. Huset, vi bor i, er mit eget. Det vil sige, jeg har dog ikke betalt det helt ud endnu, men i løbet af et aars tid er det mit eget. De maanedlige afdrag er lidt mindre, end huslejen ville være for en lejlighed af tilsvarende størrelse inde i byen.

Vognen her købte jeg for et aars tid siden brugt. Dens pris som ny er ca. 1.700 dollars; jeg fik denne for 1.000 dollars med 200 i udbetaling og resten over 18 maaneder. Min kone har naturligvis ogsaa kørekort; hun bruger vognen til indkøb, naar jeg er tilbage fra arbejdet.

Hvad slags bil har du egentlig derhjemme, spurgte han. — Well, svarede jeg, jeg har ingen; det ligger lidt tungt i Danmark med biler.

Aah, fortsatte John, ja, herovre spørger man ikke folk, om de har bil, man spørger bare om, hvilken slags bil, de har, og saa kan man iøvrigt saadan omtrent bedømme mandens økonomiske stilling ud fra hans vognmærke. Har han en almindelig Ford, Chevrolet eller Plymouth, saa er han sandsynligvis arbejder som du og jeg. Har han en Dodge, Olds eller Mercury, er han ofte i et eller andet forretningsforetagende, og har han en Packhard eller Cadillac, er han „helt oppe“. Man kan naturligvis ikke generalisere, men dette slaar sjældent helt fejl, hvis manden da ikke er neger, for de fleste af disse køber den største vogn, de overhovedet kan finde.

I indkomstskat betaler jeg ca. 20 % af min løn, erklærede John. Dette beløb og kontingentet til fag-

foreningen fradrages min løn paa arbejdspladsen; det er jeg udmærket tilfreds med, idet de penge, jeg faar udbetalt, saa er mine egne.

Kl. 7.30 stemplede John ind paa fabrikkens kontrolur, og jeg fulgte med ham hen til hans arbejdsplads.

Hans job var at samle en lille gearkasse til en kran, der anvendes om bord paa skibe.

John satte sig ned ved arbejdsbordet og begyndte.

Han lignede ikke en dansk maskinarbejder, eller rettere sagt hans paaklædning var anderledes. Hans skjorte var af nylon, og han fortalte mig senere, at den havde været vasket ca. 100 gange; det var iøvrigt saa nemt, lidt lunkent sæbevand i haandvasken derhjemme, et par minutters arbejde, derefter skjorten op paa en bøjle og 60 minutter efter var den tør, og den stryger sig selv, fortalte han.

Skjorten havde kostet ham ca. 3 timers arbejds-løn. Hans sokker var ogsaa af nylon; han havde gaaet med dem i 3 maaneder uden at der var slidt huller paa dem.

Hvis der slides hul paa dem indenfor et aar, paastod sælgeren overfor ham, faar man et par nye fra fabriken gratis. Sokkernes pris var knap en times arbejde; skoene, der var nydelige og solide, 5 timers arbejde. — Et guldarmaandsur glitrede paa hans haand; foran ham laa en 20 stk.'s pakke cigaretter betalt med 7 minutters arbejde.

Nu sad John altsaa her og arbejdede. Alt, hvad han skulle bruge til gearkassen, laa indenfor hans rækkevidde. To gange om dagen kom der en mand forbi hans arbejdsplads med nye forsyninger, saaledes at John end ikke behøvede at rejse sig op for at faa alt, hvad han havde brug for. 4 luftdrevne skruenøgler hang over arbejdsbænken i gummisnore — langt nok borte til at være ugenerende under arbejdet, men tæt nok til, at man kunne naa dem med den mindst mulige bevægelse.

Naar gearkassen var samlet, skulle der fyldes olie paa den. Et rør var ført hen til Johns arbejdsbænk, og naar tidspunktet for paafyldningen var inde, trykkede han paa en kontakt, og olie strømmede ned i gearkassen. — „Husk at stoppe“, sagde jeg til ham. — Det gør den da selv, svarede han, og kiggede lidt overrasket op paa mig. Jeg har ikke tid til at sidde og vente paa det; se, hvor meget jeg kan naa at udføre paa den næste gearkasse i mellemtiden. — Jo, men ville det ikke, vedblev jeg, være rart at faa et lille ophold netop nu i arbejdet? — Næh, der er taget tidsstudie paa dette arbejde, og i dette tidsstudie er inkluderet et træthedstillæg, saa jeg kan godt tage mig en pause, men jeg vil selv bestemme hvornaar.

Bliver arbejdet nu ikke ensformigt, naar det hele er saa planlagt? — Han tænkte sig lidt om og svarede saa: — „Paa en maade maaske, men hvad tror du, aarsagen er til, at jeg og mine kolleger har egen bil, eget hus, har en 40 timers arbejdsuge og har lejlighed og raad til at købe en kjole til konen, naar hun mangler en? Det er, fordi vi virkelig producerer noget; fordi vi anvender teknik og maskiner alle steder, hvor vi kan, og fordi maskiner og tandhjul arbejder hurtigere end de menneskelige muskler og sikrer os, at vi ikke bliver saa trætte. Naar vi faar produceret saa meget, er det ogsaa fordi vor anvendelse af tekniken er saa videnskabelig planlagt.“

Klokken blev 10, og en fløjte lød gennem fabriks-hallen. — Nu har vi en 10 minutters pause, sagde John, lad os gaa ud og se, hvorledes vejret er. — Hvem betaler disse 10 minutter, spurgte jeg. — Fabriken, lød svaret.

Kl. 11.30 gik vi over til fabrikkens kantine, hvor vi skulle spise frokost. John tog en salatskaal — en skaal med lidt salatblade, lidt selleri og et par tomat-skiver samt nogle agurkeskiver. Dertil to kogte æg, et stykke knækbrød uden smør, en skaal tomatsuppe, en kop kaffe og en æbleskive. Prisen for det hele var ca. $\frac{1}{2}$ times arbejde. Fabriken ydede tilskud til kantinens drift.

Da klokken var 12, fortsatte han med sit job. Kl. 14 var der igen en 10 minutters pause; denne pause benyttede jeg — da jeg havde set en del kvindelige arbejdere paa fabriken — til at spørge om, hvor meget disse kvinder tjente. — Det samme som vi, sagde John, her har vi lige løn for samme arbejde.

Fabrikanterne er ligeglade med, hvem der udfører arbejdet. De betaler for arbejdsindsatsen og ikke for, om den, der udfører arbejdet, har korte eller lange bukser paa.

Lidt over kl. 16 kørte vi fra fabriken sammen med en sværm af andre biler. Da vi var kommet hjem, blev John betroet hvervet som barnepige, og jeg kørte med husets frue paa indkøb. Vi standsede ved et af de saakaldte supermarketer, og parkerede paa forretningens parkeringsplads.

Saadant et supermarked er noget i stil med de selvbetjeningsbutikker, som findes i København, bare mange gange større. Hylderne og diskene bugnede med varer. Det ville sikkert være lettere at fortælle, hvad der ikke fandtes, end hvad der netop var der.

Spørger De aldrig forgæves efter noget her, spurgte jeg fru Hastings. — Jo, en dag kunne jeg ikke faa et stykke dansk rouquefort, men man skaffede det og sendte det hjem til mig.

Hvor stor en del af deres mands løn bruger De til husholdningspenge?

Det er et godt spørgsmål, svarede hun, og saadan siger de fleste amerikanere, naar de stilles overfor et spørgsmål, som ikke er saa let at besvare. Efter en lille betænkningstid, sagde fru Hastings imidlertid: — Jeg vil regne med, at det kommer til at ligge paa ca. $\frac{1}{3}$ af hans løn. Heri er medregnet udgifter til selskabelighed, som vi har en del af i vort hjem.

Vi kørte hjem igen, og medens maden blev tilberedt viste John mig rundt i huset. Stueetagen var optaget af opholdsstuen — som man traadte ind i direkte fra gaden — køkkenet, et badeværelse og et mindre rum, hvori der stod en vaskemaskine og en centrifuge til tøjtørring. I køkkenet var der en mindre spisekrog og en frigidaire omtrent paa størrelse med et kirkeorgel. Paa første sal laa familiens soveværelse, et børneværelse og et gæsteværelse. Desuden et pulterkammer.

Vi vendte tilbage til stuen, og John drejede op for det store televisionsapparat.

I køkkenet var Liz — fru og jeg var paa Johns forslag kommet paa fornavn — ved at være færdig med madlavningen, der foregik paa et elektrisk komfur, som med sine mange knapper og lamper mere lignede et videnskabeligt apparat end et komfur.

Middagsmaden bestod af aspargessuppe, kalvesteg og ananas. Da vi skulle igang med desserten, trak Liz en papæske paa størrelse med en kvart liter mælkeflaske frem. Hun rystede den lidt og gav den til mig. — Jeg maa have set lidt betænkelig ud, for hun lo og sagde: „Tryk paa knappen der og hold æsken ned over din dessert, saa skal du se“. — Som sagt, saa gjort, og ud over ananasen væltede den dejligste flødeskum. — Æsken kan bruges mange gange, sagde Liz, blot man opbevarer den i køleskabet mellem maaltiderne, og saa naturligvis husker at ryste beholderen før brugen.

Om aftenen hyggede vi os i stuen, og over en drink fortalte jeg lidt om Danmark og om, hvorledes vi lever her. Da jeg havde berettet om sygekasseordningen, blev John meget overrasket og begejstret. „Det er lige det, vi mangler her“, sagde han.

Her er vi ved en af bagsiderne i U. S. A., og dette skal man erindre, naar man vil bedømme vor levestandard. Jeg har en ven, der for nogen tid siden fik blindtarmsbetændelse. Han maatte paa hospitalet og opereres, og hele historien kostede ham ca. 1.000 dollars. Hans private sygeforsikring dækkede ca. 200 dollars af beløbet; resten maatte han selv betale.

Han havde ikke saa mange penge, og han maatte sælge sin bil. Den fik han 600 dollars for, og resten af pengene laante han til temmelig høje renter i en

af byens mange laanekontorer, der fik sikkerhed i hans hus for beløbet. Det var en dyr blindtarm! næh, hvis man ikke er rask, saa er U. S. A. et haardt land, sluttede John.

Det er heller ikke saa godt med forsorgen for de gamle herovre, tilføjede Liz. Cirka 30 dollars om maaneden i understøttelse er jo ikke meget, men hele denne sociale sikkerhedsordning er paa vej til at blive udbygget. Og det ser vi naturligvis hen til med den største interesse.

Senere bad jeg om lov til at se familiens garderobe. Det viste sig, at John havde fire sæt tøj foruden et par „løse“ jakker, og Liz havde en halv snes forskellige kjoler.

Sparer I nogen penge op, spurgte jeg.

Well, svarede John, vi har lige købt nye møbler her til stuen, saa ret meget har vi ikke i banken i øjeblikket. Almindeligvis regner jeg dog med at lægge det meste af en dagløn til side hver uge, dels til imødegaaelse af udgifter ved eventuel sygdom i min familie, dels til vor ferie, i hvilken vi gerne kører en lang tur i vognen — til Florida eller et andet rart sted.

Vi køber ofte ind paa afbetaling. Televisionsapparatet er købt paa afbetaling. Det kostede forresten ikke mindre end 3 ugers løn, men det er jo ogsaa en stor svend. Liz har en opvaskemaskine, der ogsaa er købt paa afbetaling, ligesom jeg har betalt mit nye oliefyrt i kælderen i rater; man mærker ikke saa meget udgifterne paa denne maade.

Hvis du nu skulle blive syg, John, hvad saa?

Ja, saa er hele budgettet slaaet i stykker. Hvis vi ikke havde børnene, kunne Liz — han kiggede paa sin kone — tage et job, men paa den anden side set: det kan ikke hjælpe, at man hele tiden gaar og tænker hvis nu, hvis nu, o. s. v. — saa kommer man ingen vegne. Vi ved ikke, om vi lever mere end een gang, og denne gang er nu, og derfor vil vi have det godt.

Jeg boede hos den venlige familie i endnu en tid.

Derefter blev jeg en tidlig morgen kørt til lufthavnen af John, der havde hunden med. Hils, naar du kommer tilbage til Danmark, sagde han, og se I til, at i finder ud af det i jeres land, ligesom vi prøver at gøre det her.

Og hunden gøede til mig, som om den endnu engang ville vække mig, da disse afskedsord blev sagt.

Jeg kan ikke slutte denne rapport uden at sende nogle taknemmelige tanker først til Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund, der blandt sine medlemmer udtog mig til rejsen, dernæst til Arbejderbevægelsens Erhvervsraad, der, før jeg tiltraadte

rejsen, støttede mig med raad og daad, og til udenrigsministeriet, der betalte min rejse over Atlanten.

Sidst, men ikke mindst, er jeg Amerika stor tak skyldig. Jeg mødte saa uendeligt mange venlige og flinke mennesker derovre, naar jeg færdedes i regeringskontorer, i ministerier, paa fabrikker, i fagforeninger, deltog i møder, eller naar jeg var gæst hos arbejderfamilier eller hos farmere.

Man viste mig alt, hvad jeg bad om, over hele kontinentet lige fra Atlanterhavet til Stillehavet, og fra og med Canada til Mexico — og man gjorde det med glæde.

Amerikanerne er stolte af deres land, og hvad enten jeg opholdt mig i New York eller Hollywood, i Chicago eller San Francisco fik jeg overalt indtryk af, at de med straalende humør og en fantastisk energi stadig prøver at gøre deres land bedre at leve i.

Det er mit haab, at jeg gennem denne rapport har kunnet fortælle et og andet nyt, der maaske kan hjælpe til at bedre nogle forhold her i Danmark.

Er dette tilfældet, er maalet med min rejse naaet.

København, den 17. dec. 1951

sign. Harry Jensen.

Aktuelt fra udlandet.

Mærkelige bekymringer i Østrig om pristalsregulering af lønnen.

I mange lande har man ikke pristalsregulering af lønningerne, f. eks. Tyskland, Østrig, Schweiz, Sverige m. fl. — Derfor diskuteres overalt muligheden for indførelsen af „glidende lønskala“. Nogle steder synes man dog at gøre sig unødige bekymringer i den anledning. Saaledes skriver den østrigske Landsorganisations Organ „Solidaritæt“ under overskriften: „Udvej eller afveje“:

„Ved nøje betragtning af spørgsmaalet om indekssløn opdukker nogle vanskeligheder, som næppe kan overvindes, men som ikke i og for sig er principielle indvendinger mod indeksslønnen. Først og fremmest vanskeligheden ved pristallets udregning.“ I artiklen nævnes derefter, at det officielle pristal i Østrig fra august 1950 til juli 1951 viste en stigning paa 36 % og lønnen samtidig en stigning paa 64 %. Altsaa skulle lønnen været steget dobbelt saa meget som priserne, hvilket næppe ret mange arbejdere ville kunne forstaa. „Man kan forestille sig, hvor svært det er at beregne et pristal, der tilfredsstillende begge parter, og hvilke endeløse stridigheder der i den anledning vil opstaa mellem organisationerne. . . . Mange arbejdere, der nu kræver indekssløn, tror

vist, at dermed ophører al faglig kamp. Man kommer ind i en art *lønpolitisk slaraffenland*, hvor levestandarden bevares uden nogen egen anstrengelse.“

Bladet fremhæver dernæst, at der er to slags indekssløn, nemlig en skala, der tager hensyn til den hvert aar stigende produktivitet, som ogsaa arbejderne bør have deres del af, og som f. eks. automobilarbejderne i USA har indført. Dernæst den almindelige pristalsregulering af lønnen, gældende for samtlige arbejdere i hele landet, med automatisk stigning af lønnen, hvis priserne stiger“. — Landsorganisationen afviser af ovenstaaende grunde den saakaldte „glidende lønskala“.

Arbejderne i de lande, der har indført indeksslønnen, vil sikkert undre sig over disse bekymringer, som ikke har meget paa sig.

Gæring i de czekoslovakiske fagforeninger.

Regeringen i Prag er efterhaanden bleven klar over, at arbejderne helt har mistet interessen for det faglige arbejde. De har opdaget, at deres stilling efter kup'et for 4 aar siden stadig er bleven slettere. Arbejdstiden forlænges mere og mere. Natarbejdet, der afskaffedes efter krigen, er genindført, ja, endog natarbejdet for kvinder, der dog afskaffedes i 1919. Akkordsatserne underkastes hvert aar en grundig „revision“ for at tvinge arbejderne til større præstationer. Arbejderne bliver mere og mere ufri, og de genstridige anbringes i tvangsarbejdslejligheder. Revisionen af akkordsatserne var hovedemnet paa fagforeningskongressen i juni 1951 i Prag. Ministerpræsident Zapotocky udtalte da bl. a.:

„Man kan ikke fastsætte akkordsatserne saaledes, at ogsaa de daarligste arbejdere faar høje lønninger, thi i saa fald kommer vi ikke socialismen et skridt nærmere. Det maa være de dygtigste, der skal rive de mindre dygtige med sig, og derfor fastsætter vi satser, der kan være en stadig spore. Vi har konstateret en række tilfælde, hvor de højeste akkordsatser ligger 10 gange over de laveste! Ogsaa indenfor administrationen maa vi skabe orden. Her skal der *ikke betales overarbejde*, hvor det drejer sig om det løbende arbejde. Jeg tror, at hvis vi kan dæmme op for overarbejdet, vil ogsaa den stadige strøm af overflødige cirkulærer ophøre.“

Man har forsøgt at blæse nyt liv i fagbevægelsen ved at forøge antallet af funktionærer. Tidligere var der 1 funktionær for hver 100 medlemmer, nu er der kun 7 medlemmer pr. funktionær. I Witkowitz Jernværkerne endog kun 5. Disse funktionærer skal kontrollere medlemmernes ar-